

om at tilvejebringe Straffebestemmelser maa selvfølgelig efterkommes. I saa Henseende nærer jeg ikke Tvivl, og ved at gjøre mig bekendt med enkelte af de gjældende Politireglementer, har jeg ogsaa fundet, at det er nødvendigt. Suffer jeg ret, er Sagen ogsaa bleven nævnt under en Behandling i forrige Samling idet man mente, at dette Savn burde afhjælpes, men jeg har nogen Tvivl og skal henstille til Thinget, om det er rigtig at tilvejebringe de ønskede Straffebestemmelser ad den Vej, Lovforslaget foreslaar, nemlig saaledes, at Indenrigsministeren bemyndiges til at give dem. Jeg skjønner ikke rettere, end at Reglen maa være, at det dog nogenlunde, hvor ikke særegne Forhold tale for det Modsatte, bør hævedes, at Givelsen af Straffebestemmelser og Gravdueringen af Strafferegler bør forblive hos Lovgivningsmagten og ikke delegeres over paa Administrationen. Det er Hovedbetenkeligheden, der er paatkommen mig ved Læsningen af Lovforslaget. Jeg veed meget vel, at der kan ansføres nogle Præcedenter, nogle Forudtilfælde og deriblandt det, som er nævnt i Motiverne, men jeg for mit Vedkommende er ganske vist ikke tilbøjelig til i videre Omfang end ganske nødvendigt at overføre denne Lovgivningsvirksomhed paa Administrationen. Det er den ene Retning, i hvilken jeg vil udtale mig angaaende første Punktum i Lovforslaget. Ser jeg nu hen til, hvad det er for Forskrifter, til hvis Opretholdelse man savner Straffebestemmelser, saa ere de i Almindelighed i Lovforslaget betegnede saaledes, at det er de Regler, der udfordres til Opretholdelsen af Orden og Forebyggelse af Fare ved Benyttelse af Banen. Det er, som jeg strax skal bemærke, væsentlig noget Andet end de Forskrifter, man tidligere har beskæftiget sig med, og som ere givne i Plakaten af 5te Mai 1847, idet der væsentlig var Tale om Trebrømand, der befattede sig med Noget, som medførte Fare for Jernbanerne. Her ere vi inde paa et videre Omraade, nemlig paa Forholdet overfor dem, der benytte Jernbanerne, for det Første de Reisende og dernæst dem, der benytte Jernbanerne til Godsbefordring. Jeg har gennemlæst et af disse Politireglementer, nemlig det, der gjælder for de sjællandske Jernbaner, og som er af 1870. Deri findes der en Del Paragrafer, som paa et enkelt Punkt nær, hvor jeg har forefundet en Udvidelse, der ikke kan findes tilstedelig, dels gennemgaaende henviser til den almindelige Straffelov, der har hævet §§ 1—5 af Plakaten af 1845, dels til de tilbagestaaende Paragrafer af Plakaten, nemlig §§ 6—8. Det er det Væsentlige, der findes i

Politireglementet; Resten findes i tre mindre Paragrafer. Jeg nævner dette, da det er en Materie, der ikke er vanskelig at overse; man kan her se, hvilke Forskrifter det er, til hvis Opretholdelse Administrationen forlanger Bemyndigelse. Af de tre omtalte Paragrafer i dette Politireglement indeholder den første, § 65, Forbud imod at lade transportere paa Jernbanen enten som Pakgods eller som Rejsegods ildfarlige Genstande og andre Stoffer eller Vædsker, der kunne foraarsage Støbe. Den næste Paragraf, nemlig § 66, er en Udtalelse om, at den, der under falsk Angivelse afgiver saadant Gods, vil blive draget til Ansvar; det er altsaa fremdeles en Bestemmelse, der angaar saadanne Handlinger, som kunne medføre Fare. Endelig taler § 67 om de Reisende og siger, at de ere underkastede for deres Vedkommende de Forskrifter, som paa behørig Maade ere bragte til deres Kundskab. De Punkter, hvorom man veed, at Indenrigsministeren savner Straffebestemmelser, ere altsaa disse; hvad de andre angaar, skal jeg lade det staa hen; det veed jeg ikke. Spørges der altsaa, om ikke Lovgivningsmagten simpelt hen er i Stand til selv direkte at supplere de tilstedeværende Mangler, eller om det maatte være heldigt at lade Administrationen gjøre det i Stedet for Lovgivningsmagten, kan jeg efter disse Bestemmelseres Indhold ikke skjønne rettere, end at der Intet er i Veien for, at de gives af selve Lovgivningsmagten, og om det end utvivlsomt maa indrømmes, hvad der siges i Motiverne, at man ikke kan forudse de forskellige Tilfælde, og at efterhaanden som Erfaringen gjør sig, kan der kræves til flere Forskrifter, som kræve tilsvarende Straffebestemmelser, ser jeg ikke rettere, end at der kan gives disse Straffebestemmelser et saa vidt Udtryk, at man vil være fuldt udrustet ogsaa med Hensyn til saadanne senere Forskrifter, der maatte være nødvendige. Dette er en af de Tvivl, jeg har faaet ved at gennemlæse Lovforslaget, men der er endnu en Bemærkning, jeg har at gjøre, netop med Hensyn til selve de Paragrafer, hvis Indhold jeg her har gengivet. Naar jeg ser paa dem, vil jeg nemlig endogfaa være i Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtig at give Indenrigsministeren den Bemyndigelse, han her forlanger, for saavidt denne Bemyndigelse gaar ud paa at fastsætte Bøder paa indtil 200 Kr. for de Handlinger, her nævnes. Jeg tror, at det paa ingen Maade er fornuftigt at sætte Straffebestemmelser saa lavt for slige Bestemmelser, som jeg har citeret af Politireglementet, hvor der ikke findes